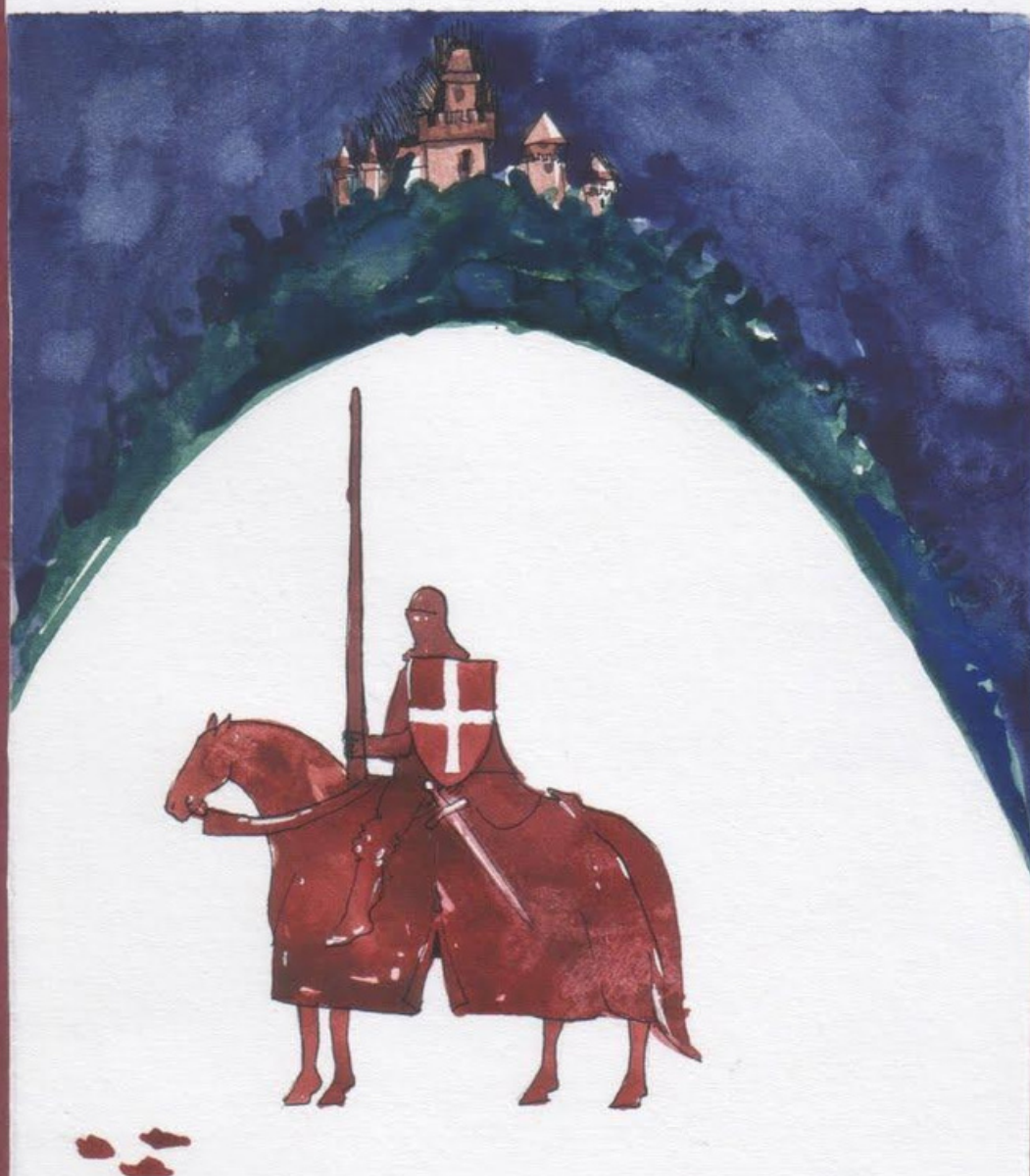

PARZIVAL

Üdvözlét néked, kihez e sorok végre eljutottak!

Merlin, a Grál krónikása, ím elmondja életed történetét.

Most talán kétkedsz: hogy is lehetne ez?

Ki ez a Merlin, aki jobban ismeri sorsod, mint te magad?

Figyelj hát jól!

Csendes éjszakán a csillagos eget kémlelvén

két hangot hallasz magadban.

Az egyik a múltat idézi, a másik egy dicső jövőről mesél.

A múlt szavaiból őseid elmulasztott tettei kiáltanak az égre,

a jövő hírében egy csodás isteni terv vár beteljesülésre.

Merlin hangja visszhangozza benned a Testvériség üzenetét,

és csak rajtad áll, hogy melyik hangra hallgatsz.

Ha őseid nyomdokán mulandó kincseket hajszolsz,

akkor Merlin a feledés erdejébe zárva

a természet nyelvére fordítja a csillagok üzenetét,

hogy minden kő, fa, virág, a levegő minden madara arról

meséljen,

amit önmagadban meghallani elmulasztottál.

De ha a jövő értelmét kutatod, akkor e szavak is tebenned

égnek,

és a történetet te magad jó véghez viheted.

Időtlen idők óta hív, szólongat téged a hang,

hogy legyél végre te hőse az egyetlen nagy kalandnak.

A feledés erdejébe zárt krónikás int a természet mindahány

jelében:

a széltépte erdők zúgásában,

a vad csordák dübörgő futásában,

a tenger morájában.

Vigyétek, patakok a hírt, hogy a Grál-király hős lovagra vár,
suttogjátok levelek, hogy a csoda erre jár!
Suhanjatok szelíd őzek, míg egy szent bolondra nem leltek,
aki minden kincset felülmúló örömet keres.
Repüljete kis madarak, s énekeljete,
hogy dalotokból minden vándor erőt merítsen.
De csitt csak... mi történt?
Egy kismadár fekszik mozdulatlan a tisztás gyepén,
és egy tarkaruhás, csörgősapkás fiú áll sírva fölötte.
Arca ismerős.

Maga sem érti, mi történt vele,
hisz vadászik, mióta csak eszét tudja,
és számtalan állatot ejtett már el hegyes husángjával.
Miért szomorítja most el ennyire
ez ártatlan kismadár látványa?
»Az előbb még vígan szárnyalt a légben,
s boldog énekével mintha épp hozzám szólt volna!« —
sóhajt a fiú, majd újból csend borul a tájra.
Szívében dúl csak vihar, s fejében furcsa emlékek rajzanak.
»Óvakodj a sötét gondolatoktól, melyek csak veszélybe
sodornak!« —
kelnek életre benne anyja szelíd szavai.
»Istent szolgálj, és tanuld megkülönböztetni az ő utait!«
De egy harsányabb hang lobogó szenvedéllyel űzi tovább az
előbbi.
Úttalan utakon vágató lovak,
menekülő vadak, csillogó pajzsok, páncélok...

»Igen, lovag akarok lenni,
s már e parányi vérző madár látványa is riaszt?«
A fiú nem ismerte lovagi viadalban elesett apját,
akinek vére most ott lüktet ifjú ereiben.
Gahmuret volt a legdicsőbb lovag,
míg egy álnok dárda halálra nem sebezte őt,
épp amikor Herzeloide fiat szült neki.
Az asszony rászolgált a szív fájdalom névre,
mert nem csak férje hiánya kínoztá, hanem fiát is féltette,
hogy hasonló sorsra ne jusson.
Királyi udvarát otthagya elbújdosott gyermekével az erdők
rejtekébe,
hogy azt még a lovagi viadalok híre se érje utol.
Egyszer azonban túl messzire kószált a fiú a rengetegben,
és találkozott néhány fenséges alakkal.
»Istenek vagytok?« — kérdezte, és a földre vetette magát.
»Nem tudod mi sors vár arra, aki lovagokkal csúfolódik?« —
förmedt rá egyikük,
de aztán többre sem méltatva a naív gyermeket,
továbblovagoltak.

Az anya szíve majd megszakadt, amikor meghallotta,
hogy fia útnak akar indulni, hogy lovag lehessen.
Bohócruhát varrt neki, hogy az emberek gúnyolódása
majd viztatérítse őhozzá.
Ismerős a történet ugye?
Nem ô az egyetlen ifjú, aki szerencsét próbálni indul,
s bolondnak tartják széles e világban.

»Ki vagy?« — szólítja meg egy fiatal nő.

»Édes fiam! Így szólított mindig jóanyám.«

Szigúne, aki hosszú évek óta élte már ezen a helyen igénytelen életét,

most egy fa mögül kilépve hosszan fürkészi a fiú arcát.

»A te neved Parzifál, ami azt jelenti, hogy középen át!«

»Honnan ismersz?«

»Anyád, Herzeloide és az én anyám testvérek,

és tekinteted kitörölhetetlen emléket hagyott a szívemben, amikor a királyi udvart elhagytátok egy viharos éjszakán.

Országtok azóta idegen kézre jutott.«

Parzifálban örvénylenek a gondolatok:

királyi udvar, ősi birtok, menekülés az erdőbe...

»Lovag akarok lenni! Hol talállok igazi lovagokat?«

»Artúr király udvarában« — mosolyog Szigúne,

és hosszú ujjával már mutatja is az utat a türelmetlen fiúnak.

Csak a csörgősipka vidám csilingelése hallatszik aztán,

Parzifál még köszönni is elfelejt,

ahogy zúgó fejjel veti magát a rengetegnek.

Artúr király udvarába érve így szólítja meg

az első díszesen öltözött apródot:

»Adj fegyvert és lovat! Lovag akarok lenni!«

Mérgesen halad tovább a nevető szolgák között,

és mert udvari bolondnak hiszik, szabad utat kap egész a királyig.

»Hová szaladsz Parzifál? Tudod-e, hogy hol jársz?

Már alig várod a történet folytatását, de várj!

Tudod-e, mi az mit keresel?

Érted-e, hogy mi történik körülötted?»

Parzifálnak nincs türelme végére járni e rejtélyes szavaknak, melyek mintha valami távoli emlékből merülnének fel.

A kerek asztal körül tizenkét lovagot lát

és a ragyogó díszbe öltözött királyt.

Nincsen e világon dicsőbb társaság,

azt mondják, egyetlen vár múlja csak felül ezt a palotát:

ahol a Grált, a szent kelyhet őrzik,

mely az utolsó vacsorán ott állt

Jézus tizenkét tanítványának asztalán.

E lovagoknak egyszer megjelent a kehely,
és azóta nem indulnak más kalandra, csak a Grált keresik.
De amilyen szegénynek érzik ők magukat,
mióta vágyuk meghalad minden földi értéket,
annál pompázatosabbnak látja a naív gyermek a kerek asztal
lovagjait.

Artúr király komolyan végighallgatja a fiú szemtelen
követelődését,
majd így szól:

»Szívesen tennélek lovaggá, de nem rajtam áll,
hogy ki nemesedik azzá.«

Mielőtt Parzifál válaszolhatna, hírnök adja tudtul,
hogy egy vörös lovag vár odakint párviadalra.

Artúr unokaöccse az, a nemes Iter.

Az ősi törvények szabta örökségét kevesellvén
lovagi viadallal akar birtokot szerezni.

A lovagok egymásra néznek, és látszik rajtuk,
hogy nincs ínyükre a harc,
hisz Iter mégiscsak a király rokona.

Parzifálnak viszont több se kell! A kihívásnak örömmel tesz
eleget.

Megrészegülten rohan ki az udvarra,
és nekiveti magát hatalmas ellenfelének.

Husángját meglendíti, és már repül is a halál a vörös lovag felé.
Mit tettél, Parzifál!

Azt hitted gyávaságból vonakodtak e sok csatát megjárt hősök?

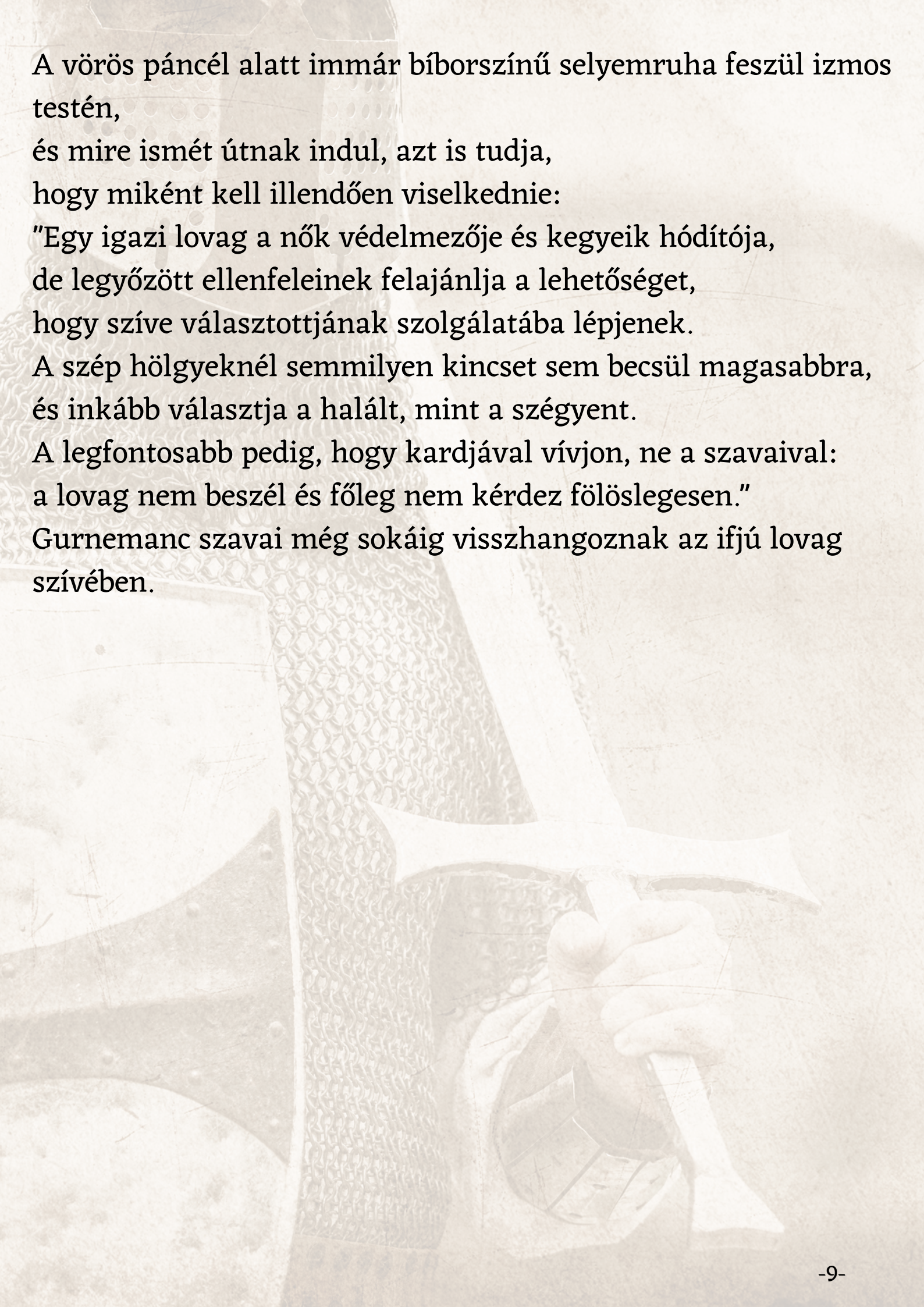
Nyitott szíved bátorsága legyőzhetetlen erő,
de nem mindegy, hogyan vívsz diadalt.
Te vagy a győztes, mert a sorsod útját akarod járni,
de nem vagy hős, amíg másra támadsz
ahelyett, hogy magadat győznéd le.
Jaj neked,
akinek elhivatottsága erősebb mint az ösztönök vörös óriása,
de magadra öltöd annak páncélját!
Parzifál diadalittasan vesz magához mindent,
amit a vörös lovagnál talál, és hátra se nézve vágat ki onnan,
ahol követeléseit semmibe vették.

Vágat erdőn-mezőn át, mindenen keresztül.
»Dübörög a patkó, lüktet a szív, vár reám az élet, és kalandra hív.
De kit kell legyőznöm, és mi a verseny bére?
Bűn-e, hogyha győzök, és mit ér az élet,
ha a győzelemnek fájdalom a bére?«
Vörösen hanyatlik éjbe a nap, hiába fut hősünk, nem éri utol.
Egy kis vár kapujában lefordul a lóról,
és sisakját lehúzva nagy lélegzetet vesz,
hogy utolsó erejével megdöngesse a kaput.
A vár ura, Gurnemanc, alig akar hinni a szemének,
amikor megpillantja a vörös lovagot, fején csörgősipkával.
»Mi szél hozott erre, jó uram?« — kérdi mégis illendően.
»Azt szeretném tudni én is,
de egyelőre egy kiadós válasznál kevesebbrel is beérném.
Éhes vagyok. Artúr udvarából jövök, és reggel óta úton
vagyok.«

»Talán inkább egy hete« — faggatódzik az öreg —,
»mert hamarabb nem tette még meg senki ez utat!
De elnézést a figyelmetlenségért,
hamarosan készen áll a fürdő, a vacsora és az ágy.«
A szolgák csodálkozása csak tovább nő,
amikor a vendég páncélja alól előbukkannak
a színes bohócruha foszlányai.

Parzifál szerencséjére vendéglátója nem csak vendégszerető
várúr,
hanem messzi földről híres tanító is,
aki még mindig mesterien ért a fegyverforgatáshoz.
Az elkövetkező napokban meg is tanít mindent a fiúnak,
amire egy lovagnak csak szüksége lehet.

A vörös páncél alatt immár bíborszínű selyemruha feszül izmos testén,
és mire ismét útnak indul, azt is tudja,
hogy miként kell illendően viselkednie:
"Egy igazi lovag a nők védelmezője és kegyeik hódítója,
de legyőzött ellenfeleinek felajánlja a lehetőséget,
hogy szíve választottjának szolgálatába lépjenek.
A szép hölgyeknél semmilyen kincset sem becsül magasabbra,
és inkább választja a halált, mint a szégyent.
A legfontosabb pedig, hogy kardjával vívjon, ne a szavaival:
a lovag nem beszél és főleg nem kérdez fölöslegesen."
Gurnemanc szavai még sokáig visszhangoznak az ifjú lovag
szívében.

Dicsőség, elismeréstől csillogó szemek, hát nem erre vágyik,
mióta csak útnak indult?

Egy széles folyó mellett elhaladva elégedetten figyeli,
ahogy a víz felszíne tükrözi vágató lovát, csillogó fegyvereit
és saját délceg alakját.

Hirtelen megtorpan.

»Kit keresek?

Önmagamat minden szemben láthatom,
de melyik mutatja meg igazi arcomat?

Hol van a társ, aki mindig hű marad, és nem változik folyton,
mint a hullámokat vető állhatatlan víz?

Miért változik, örvénylik minden
ismeretlen mélységbe húzva a felszínen sodródó leveleket? «

Mintegy válaszul távoli morajt hall.

Továbbvágat a hang irányába.

A hegyszirtre érve gyönyörű várat vesz észre a másik oldalon,
ahol a környező hegyek öléből kivezető egyetlen hágó kapuja
áll.

Le kell érnie a völgybe, hogy e járhatatlannak tűnő meredeken
a várhoz vezető kanyargós útra térhessen.

Ahogy veszélyt nem nézve vágat a keskeny szirteken,
egyre jobban kivehető az ostromló sereg zaja.

Még egy nekirugaszkodás, és odaér.

Tekintete előtt összemosódnak a fák, forog körülötte a világ,
és egy pillanatra eszébe jut az örvénylő folyó.

Az ostromlók döbbsenten menekülnek a vörös zivatar elől,
ahogy Parzifál kardforgatva áttör soraikon.

A kapu kitárul, mintha már várták volna.

Odabenn örömmel fogadják,

hisz nagyon is rászorultak az erős lovag segítségére.

A vár gyönyörű úrnője elé vezetik,

akinek szemébe nézve a fiúnak eláll a lélegzete.

-Szép hölgyeket láttam már Artúr király udvarában, szóval
meg végül,

-de egyiknek a szeme sem volt ilyen tiszta tükör.

A nevem Parzifál, és máától a lovagod vagyok.

-Aki múlandó dicsőséget keres, annak minden szem homályos tükör -felel a lány.

-Ahhoz hogy a lovagom legyél, tudnod kellene, hogy ki vagyok.

-Kell-e többet tudnom, mint amit a szív mond?

Tekinteted mélységében örvénylő érzéseim végre középpontra találtak.

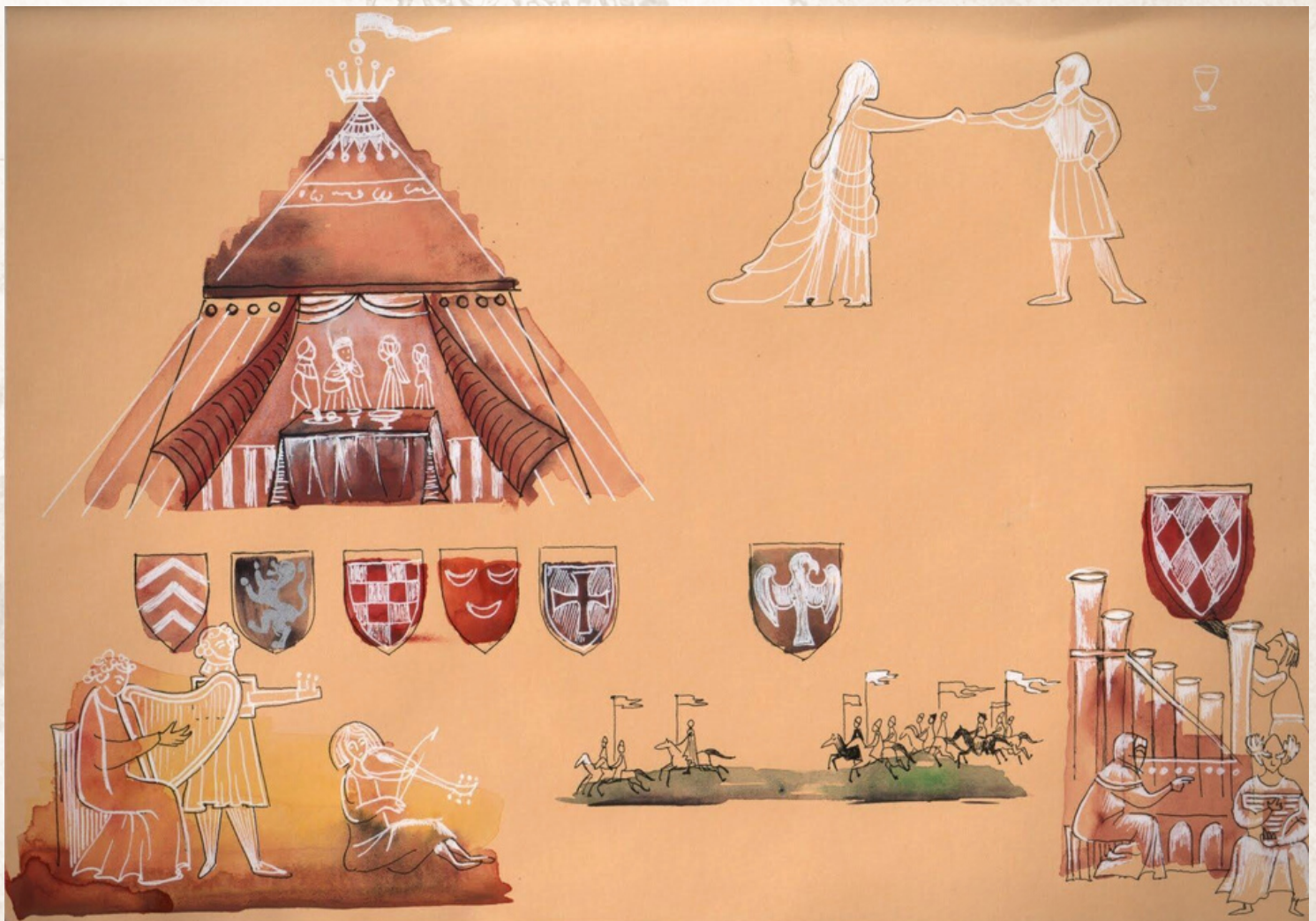
-Amire az ember vágyik, bárhová megy, meglesi.

Aki a világ forgatagában a mozdulatlan középpontot keresi, az az én szememben valódi önmagát látja.

Nevem Kondwiramúr, ami azt jelenti, hogy a szeretethez vezető.

A vihar dolga pedig, hogy a felhőket elzavarja.

Az ellenség már a kaput ostromolja.

Így indul a vörös lovag első csatájára,
mögötte a bizalom, előtte a fekete sereg.
Mese lenne csupán, hogy a hős mindig győz a túlerő fölött?
Mese, ha másról szól, valóság, ha te magad megéled!
Menj hát bátran jó lovag, túlerő csak a mesében van.
A gonosz csak ott győzhet, ahol a hősök fényes nappal alszanak
és elmulasztott tetteik nyomában
árnyékhadak indulnak dühös támadásra.
De rossz álmom csak a pusztítás. Ébredj fel Parzifál!
Dönts le egyetlen rohammal a rablóvezért!
Az éljenző nép királyaként üdvözöl,
és a vár úrnője urára talál.

Vörös lovag, végre te is megpihenhetsz.

A felhőket elűzted,

és a sziporkázó csillagok éberén vigyázzák a nyugalmadat.

Hol vagyok? -ugrik fel az ágyról Parzifál.

A nap már magasan jár.

Kinéz az ablakon, és minden az eszébe jut.

Alatta a völgy, felette a hágó, és mellette ott áll Kondwiramúr.

De miféle nyugtalanság úzi megint?

Miért fürkészi megint a messzeséget?

Mi várhat még rá, ami e királyságnál többet ér?

Van-e nagyobb öröm, mint Kondwiramúr szerelme?

Ó, milyen üres a szó!

Nem többet, nem nagyobbat, hanem egészen mást akar ő.

Az egyetlen igazi kalandot, ami emberré teszi az embert,

örök beteljesülést, isteni csodát!

Elmúlik az öröm, mely nem sokszorozza meg magát,

megsavanyodik a legédesebb bor is, ha sokáig áll.

Tovább, tovább, amíg csak van határ, túl a mulandóság

birodalmán.

-Ahogy a patak a tengerhez fut, nincs megállásom.

A szeretet vezet az utamon, te adsz erőt, Kondwiramúr!

Elmegyek.

-Meg se érkezted még valójában

-válaszolja a lány, és mintha szelíd mosoly bujkálna az arcán.

-Visszajövök -szól komolyan Parzifál.

-Ha jó úton jársz, el se hagysz engem -mondja a lány.

Parzifál a lovára pattan

és utolsó szavait már csak a szél visszhangozza:

-Magam se tudom, hová visz az utam, de a világ végéről is visszavezet a hűség.

-Bárhová méysz, én veled leszek -int utána a lány-,
csak legbensőbb lényedhez maradj hű, lovagom!

Kondwiramúr sokáig áll még a kapuban,

és hangtalan szavakkal áldja a távolodó lovast:

Milyen közel van amit keresel,

mégis milyen hosszú utat kell bejárnod, míg megérted, mi ez.

Akár indulsz, akár érkezel, ugyanazon a helyen állsz.

A kezdet és a vég egy, mégis mennyi kalandon át kell megtanulnod,

hogyan hol van a közép, a te igazi helyed.

Ó, ha tudnád Parzifál, hogy a vörös páncéllal mit vettél magadra!

Miért kell az embernek ennyit szenvednie,
míg eléri élete igazi célját?

Mért kell itt a porban keresnie a csillagok ékét,
miért zuhant le mennyei trónjáról,

elvesztve koronájának díszét, a ragyogó követ?

Létezhet-e élet, melynek nincsen értelme,

még ha az embert a saját bűne vezette is ide?

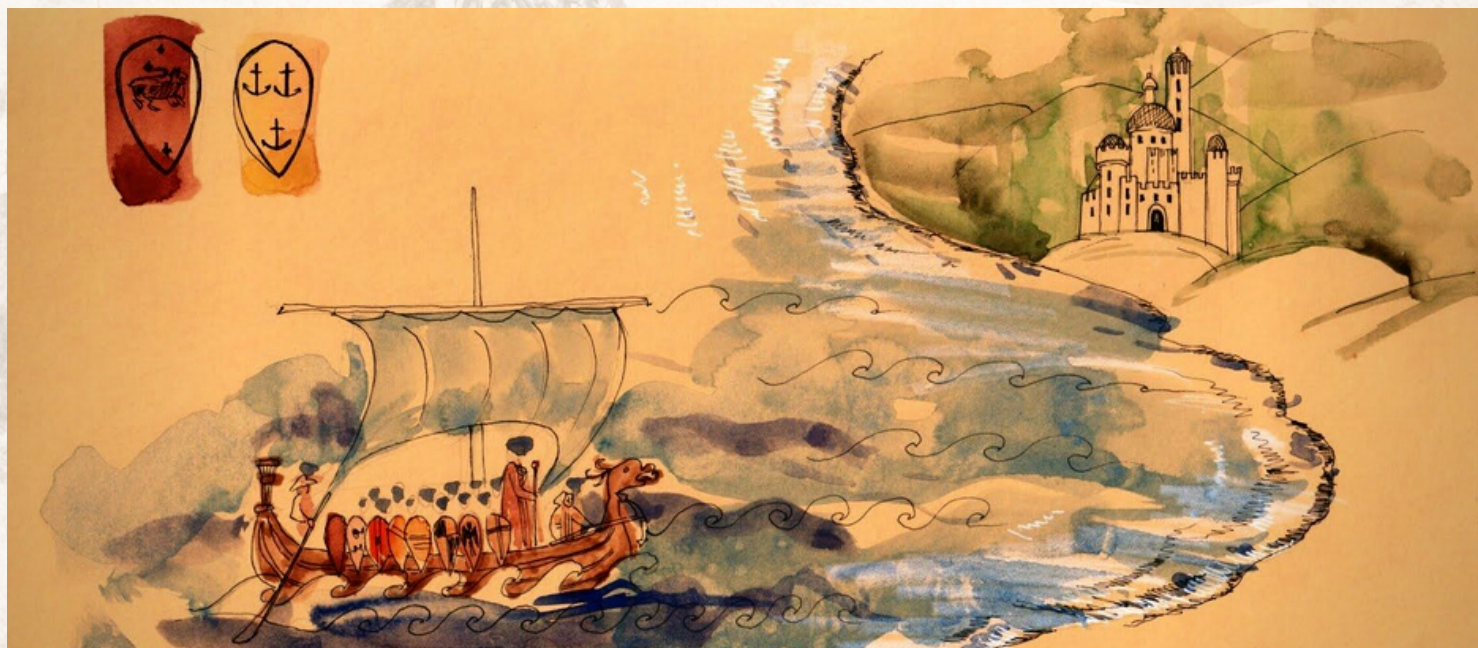
Nem! Biztosan nem!

Van út, mely visszavezet,

és a kőedénnyé lett csillag megint ragyogni fog!

Menj Parzifál, középen át! Várnak rád a Grál őrzői,
mert neved megjelent a szent kelyhen!

Egy lovag vágtat úttalan utakon,
még a madár se ér a nyomába.
Vörös páncélját kikezdte a rozsda,
de tartása egyenes, mintha most ült volna lóra.
Már esteledik, amikor egy tóhoz ér,
és megpillant a part közelében egy tündöklő, gyönyörű hajót,
melynek vitorláját pávatollakból készítették.
Egy halász áll a fedélzetén, és őt nézi.
-Hol találok szállást a közelben? -kérdi a lovag az
öregembertől.
-Lakatlan e környék Parzifál,
sehol sincsen erre halandó embereknek még nyoma sem
-hangzik a válasz.
A vörös lovag döbbenten néz a hajó gazdájára:
-Honnan tudja a nevem?
-Még hogy honnan tudom?
Semmi sem maradhat titokban előttem,
ami ezen a varázslatos vidéken történik.

Ennek az országnak a határát nem lehet körbejárni.
Csak az juthat be, akinek útja közepén át vezet.
Ha jobbra tartasz, eljuthatsz egy várhoz,
ahol szívesebben fogadnak, mint bárhol a világon.
Parzifál megfogadja a halász tanácsát,
és búcsút intve jobbfelé irányítja lovát.
-Ha odaérsz, ma éjszaka én magam leszek a vendéglátód!
-szól még utána az öreg.
Parzifál nem érti a halász szavait,
de bízik benne, és semmi esetre sem tér le az ösvényről,
mely egyre magasabbra vezet.
Egyszerre ott áll előtte a vár!
Mintha a földből nőtt volna ki, hirtelen tűnt fel a semmiből,
ragyogó fényt árasztva a sötétben.
Falait egyetlen áttetsző kristályból faragták,
melyeket most ezüstszínre fest a hold derengése.

A kupolákon parázsvörös rubin,
azon pedig aranyból készített kereszt.

A középső tornyon ezerszínben pompázó karbunkulus ragyog,
hogyan utat mutasson a messziről érkező Grál-lovagoknak.

-Mi szél hozott erre? -szólítja meg egy várőr a csodálkozó
lovagot.

-A halász küldött.

E válasz varázsszóként nyitja meg a kaput előtte,
és Parzifál belovagol a leeresztett hídon.

-Isten hozott, és ezerszer áldott a neved!

-üdvözlök odabenn, és udvariasan elkérlik fegyvereit,
majd bevezetik a káprázatos épületbe.

Itt végtelen béke árad szét, amelybe az ember csak
fegyvertelenül léphet be.

A fiú itt végre lemoshatja az út porát,
és az apródok gyönyörű selyempalástot adnak rá.

-Ez Repanse de Soye, a grálhordozó palástja!

-figyelmezteti őt a különös kegyre az egyik szolga.

Parzifált mintha kicserélték volna, testét különös erő járja át.

A nagyterembe belépve a számtalan gyertya fényében tündöklő
zafírmennyezetre esik először a tekintete,
melynek kék boltozatán sziporkázó kövek idézik a csillagok
ragyogását.

A zöld smaragddal borított falakon művészi szőttek képei
mesélnek mindarról a fenséges bölcsességről,
amely még e kimondhatatlan szépséget is felülmúlja.

Az ablakok színes kristályból kirakott ábrái
a holdvilágot ezer sugárrá törik,
mégis különös fájdalom ül a lovagok arcán.
Minden szív a király kínját tükrözi,
akit valami rejtélyes szenvedés gyötör.

Parzifál alig akar hinni a szemének.
A fenséges ruhába öltözött öregemberben felismeri a halászt,
akivel a tóparton találkozott. A halászkirály!
Ekkor egy apród különös lándzsát hordoz körbe,
melynek hegye vértől vöröslik.

Minden lovagból feltör a sírás.
Parzifál némán áll.
Szívesen megtudná, hogy mi folyik itt,
de nem akar illetlennek mutatkozni ilyen magasztos
társaságban.
Gurnemanc arra tanította,
hogy egy igazi lovag nem kérdez fölöslegesen.
Most feltárul egy ajtó,
és 25 szűz lép be a terembe fehér selyembe öltözve
arany gyertyatartókkal a kezükben.

Néhányan drágakő edényt visznek,
melyekből mennyei illatok szállnak fel,
és végül megjelenik a vár úrnője is, akinek tiszta tekintete
mintha nappali világossággal töltené be a termet.

Kezében smaragdzöld selyem,
és azon az édeni tökéletesség maga,
a legszentebb törekvés kezdete és vége, a Grál,
mely minden evilágin felül áll.

Aki e csodát a kezében tartja, annak folttalannak kell lennie.
Parzifál csak arra gondol, hogy ő e magasztos lénynek,
Repanse de Schoye-nak a palástját hordhatja.
Megrendülten figyel, de nem mer megszólalni.

Csend van.

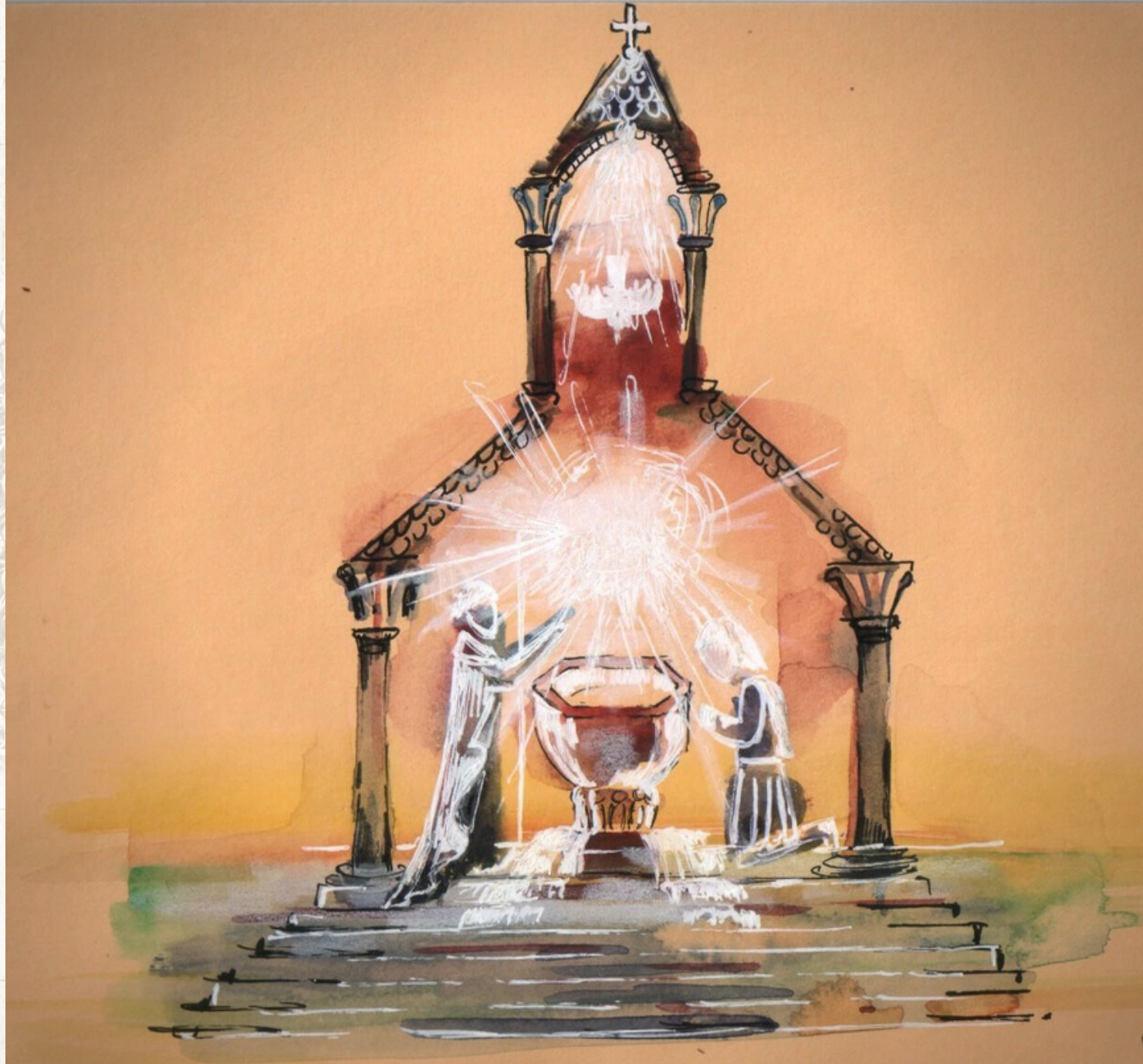
Minden szívet egyetlen mélységes vágy jár át,
és a Grálból mindenki mennyei eledelt kap.
Minden nyitott lélek üzenetet hall,
megérti, mit kell tennie,
és tudja, hogy legyőzhetetlen erő áll a rendelkezésére.
De Parzifál feje zsong a hangos gondolatoktól,
szeretne ép, emberi ésszel a végére járni e titokzatos
eseményeknek,
és főképp kitalálni, mit tegyen ebben a helyzetben.
Hogyan kell egy igazi lovagnak ilyen helyzetben viselkednie?

Minél inkább töri azonban a fejét,
annál kevésbé hallja már azt a belső hangot,
mely az előbb még ujjongott az itt megélt csodának.
Egy apród lép most Parzifál elé
és egy rubinnyelű kardot nyújt át neki.

-E kard nekem szolgált, míg a sorsom be nem teljesült
-szólal meg a király.

-Bárcsak te a jó úton használnád!

Ha úgy forгатod, ahogy kell, mindentől megvéd.

Ó, Parzifál, hogy még most se kérdezel!
Ha hallgattál volna a szíved szavára,
most tudnád, mi az életed értelme.
Ha megkérdezted volna miként segíthetsz, véget érne az átok.

De a Grál ismét eltűnik az ajtó mögött, és mindenki nyugovóra
tér.

Szótlanul vezeti Parzifált is egy szolga a szobájához,
de a pompázatos ágy se kínál nyugodt éjszakát.
Iszonyatos párviadalt vív álmában, és izzadva ébred.

Sehol egy nesz, minden kihalt,
a vendéget senki sem búcsúztatja.
Dühöngve álldogál egy darabig a néptelen udvaron,
majd megsarkantyúzza lovát: el innen!
A kapu döngve csapódik be mögötte.
Nyomokat fedez fel a fűben és a Grál-lovagok után ered.

Azonban nemsokára megint tanácstalanul áll,
sehol egy jel, mely elárulná, merre mentek tovább,
mintha a föld nyelte volna el az egész sereget.

-Honnan jöttél? -szólítja meg egy női hang.

Szigúne az, Parzifál unokanővére.

-Ezen a vidéken senki sem haladhat át sértetlenül.
Te hogy kerültél ide?

-Innen a közelből jövök, a legszebb várból,
melyet valaha is láttam

-válaszol a fiú.

-Valóban így lenne?

Se közel, se távol innen nincs földi ember lakta hely,
csak az a vár, mely minden tökéletességen felül áll,
a magasztos Monsálvát.

Aki keresi, nem találja meg.

Aki oda eljut, maga se tudhatja, hogyan történt a csoda.
Titurel építette, hogy méltó helyen őrizze a rábízott szent
kőedényt.

Fia, Frimutel öt gyermeket hagyott hátra,
ragyogjon örökké e család ötágú csillaga!

Az első Trevrecent, aki remetei magányában a tökéletesek életét éli,

a második Sozian, az én anyám.

A harmadik Herceloide, ki téged a világra hozott,

a negyedik Repause de Schoye, a Grálhordozó.

Az ötödik pedig Amfortas, a halászkirály.

De jaj, törbe csalta őt a gonosz hatalom,

és gyógyíthatatlan sebet ejtett rajta egy lándzsával.

Csak az mentheti meg, aki nem talál otthonra ezen a világon,
mert legősibb őse nem innen való.

Herceloide, vagyis a szívfájdalom gyermekére vár a beteg király.

Ott voltál, tehát vörös lovag, mondd, láttad őt,
akinek fájdalma minden kinnál nagyobb?

-Igen -válaszol a fiú.

-Láttad a Grált?

Szent az út, mely odavezetett!

A legnagyobb hatalom és beteljesülés a részed.

Ha segítettél a beteg királyon, örök dicsőség övezi neved.

Látom, hogy az ő kardját hordod. Nem közönséges acél a pengéje.

Tudod-e, hogy legyőzhetetlen, ha egyetlen csapásra használják; de eltörik, ha kétszer kell sújtanod vele.

A helyes cselekedet mindig csak egy lehet, ha kétkedsz, elvesz a kardod ereje.

De ha még aznap visszatérsz a forráshoz, ahol készítették, és az igazság erejét ott felismered, a kettétört kard ismét egybeforr.

Nincs nálad gazdagabb Parzifál, hisz biztosan feltetted a kérdést a királynak.

-Nem kérdeztem semmit -hajtja le a fejét a fiú.

-Jaj, hát oda a remény? Fájdalom így gyalázatban látnom téged! Gyáva voltál kinyitni a szádat?

Láttad a Grált és a véres lándzsát, mégse tetted meg, ami csak rajtad állt!

Jaj, mit keresel még ezen a helyen, száműzött lettél, átkozott fiú!

Vörös lovag, hova vágatsz? A várat már hiába keresed.

Hallottad, hogy akarat nem jut a nyomára.

Sok harc és hosszú út vezet csak oda, ahonnan egykor elindultál.

Félelmetes harcos, legyőzhetetlen hős, átkozott győztes,
eljátszottad a dicsőségedet.

Magányosan kóborolsz, de nem vagy egyedül,
láthatatlan kezek vigyázzák sorsodat.

A Tökéletes Élet Szerzete tudja, hogy merre jársz,
és szüntelenül szólongat téged.

Nem hallod a hívást?

Minden az egyetlen visszaútról mesél.

Parzifál halk vijjogást hall, egy madár hull a földre,
melyet Artúr király egyik vadásza ejtett el.

A vörös lovag megáll, és megrendülve néz maga elé.

A korai hó szüzi fehérjében három vércsepp vöröslik,
az elejtett madár vére. Hirtelen megfordul a világ körülötte.
Csörgősapkás fiú jelenik meg emlékezetében.

Kezében fahusáanggal az elejtett madár fölött áll,
és keservesen siratja a dalt, melyet nem hallhat többé.

Aztán látja magát, ahogy felölti a legyőzött Iter vérvörös
páncélját,

és vágdat egy kanyargós hegyi ösvényen.

A szeme előtt elrohanó táj örvénylő folyammá változik,
és a völgy ég felé táruló kehelyként visszhangozza sóhaját:
Kondwiramúr!

Szeretethez vezető, tiszta, égi lény, hol van hát a tenger,
melyet egyszer minden rohanó patak elér?

Futottam én, láttam már csodát is,
de még mindig nem tudom, hol vár a végső cél.

Vöröslő háromszög a hóban!

Az égi jel megragadja Parzifál szellemét,
és emlékezteti első szeretetére.

A fiú csak áll a hóban mozdulatlanul, mint aki álmodik,
és Artúr lovagjai hiába kérdezik nevét.

A harcosok nem állhatják e szenvtelen kihívást,
és az egyik már harci kiáltással rohan felé.

A vörös lovag észre sem veszi, úgy dönti ki támadóját a
nyeregből.

Nekirohan a második is, de neki is szégyen a jussa,
míg a harmadik végre felismeri az egykori bolondot.

Gawannak hívják a lovagot,
aki köpenyét a vércseppekre dobva véget vet a különös
látomásnak.

Parzifál szemei ismét a külvilágot látják.

Éljenző sokaság fogadja Artúr udvarában,
sokat hallottak hőstetteiről.

Végre felvétethet a kerekasztal lovagjai közé,
de az öröme nem sokáig tart.

A vágy, mely a legmagasabb emberi hivatásra szomjúhozik,
felébreszti az elmulasztott tett szégyenét.

Egy öregasszony érkezik, Kundri, a Grálvár hírnöke,
és egyenesen az ünnepelt felé tart:

-Átkozott e fényes tekintet és e hatalmas erő,
mely dicsőségét ünnepli itt, és nem szégyenkezik,
hogy a szenvedő halászkirály előtt hallgatott,
és nem szabadította meg a kínjaitól!
Milyen üres e szív, átok reá ezen a földön, szentségtelen,
alávaló,
érdemtelen minden magasztos értékre!
Láttad a Grált, és a véres lándzsát!
Ha feltetted volna a kérdést, nagyobb gazdagságban lett volna
részed,
mint bármely földi vágy beteljesülése!

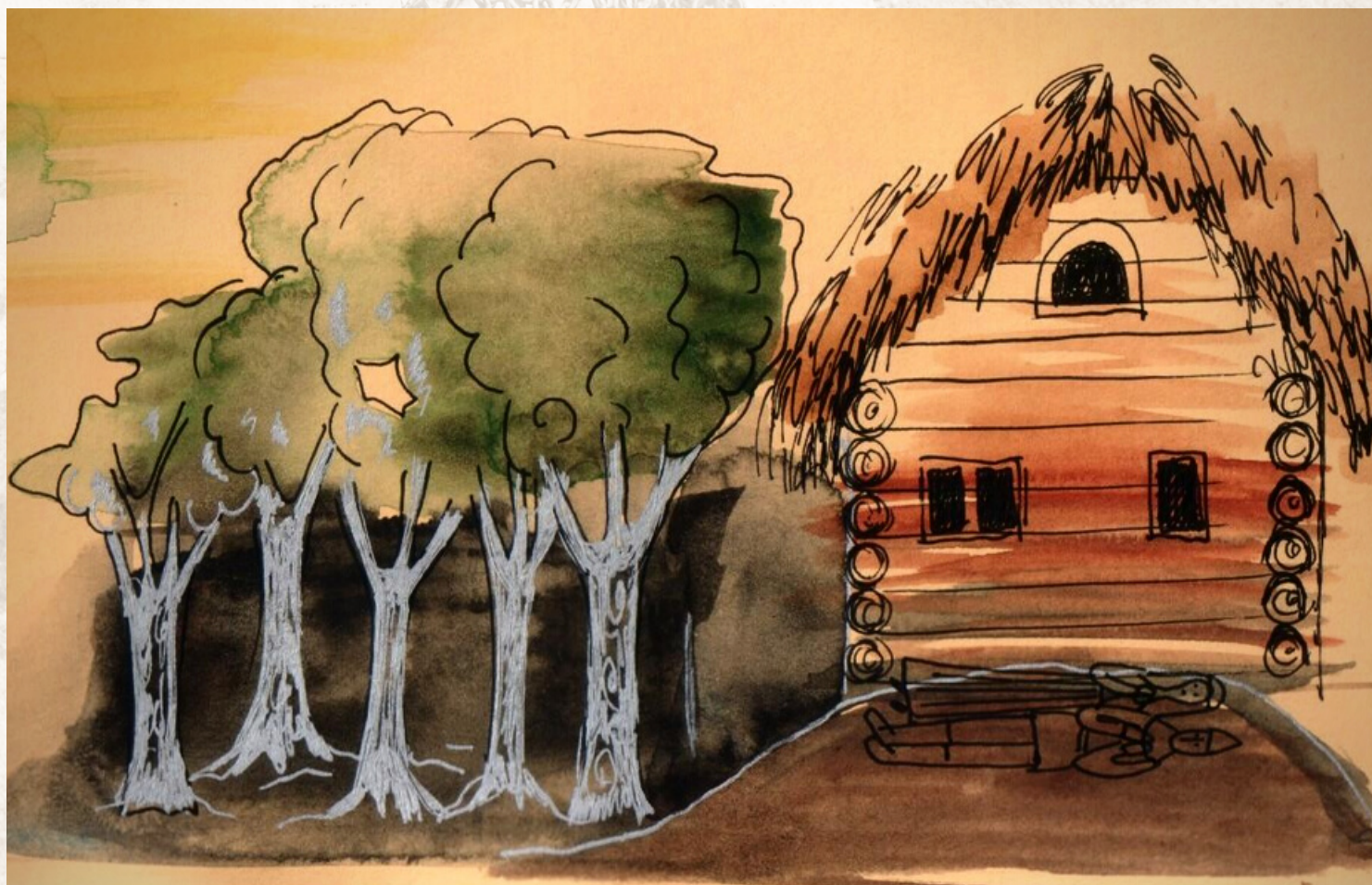
Mi értelme immár a te életednek?
Parzifál most érti csak meg, hogy mit mulasztott el.
Ezidáig azt hitte, hogy lovagi viadal az út, és addig kell
harcolnia,
amíg el nem nyeri a végső elismerést.
Hol van már a dicsőség, hol van a győzelmi babér!
Úzött vad lett, hontalan senki,
s bárhová megy, gyalázat jár a nyomában,
mert az igazi küldetését nem töltötte be.
Hol van már az a pillanat, amikor dönthettem volna?
-tör fel belőle a keserű sóhaj.
Hol van már Monsálvát gyönyörű vára?
Hol találom meg újra a szenvedő királyt?
Ne legyen se örömöm, se nyugalmam addig
míg újra meg nem találom a Grált, és be nem töltöm a
hivatásom!

Szótlan embersereg fürkészi a távoli erdőt, kezükben fegyver,
szívükben a csata visszhangjai, üdvivalgás, fájdalom
és megannyi zörej, de kívül már minden lecsendesült.
Csak a sűrű porfelhő mutatja,
hogy az előbb még hatalmas küzdelem folyt.
Mi vetett véget az ádáz ostromnak,
milyen hatalom állíthatta meg a már-már mindent elsöprő
támadást?

A vörös lovag erre járt!
Senki sem tudja honnan jött és miért,
ki ellen harcolt, és kit védelmezett,
de ledöntötte a legerősebb lovagokat, és némán továbbvágatott.
Ahol háború tör ki, és a gyenge bukni látszik,
megjelenik a félelmetes harcos,
és a sorsot megfordítva szó nélkül távozik.
De hol van a győzelem dicső bajnoka?
Mire feleszmél a tömeg, ő már rég messze jár.
Mi történt, miért változott meg minden?
Ki fordította meg a sors folyamát?

A vörös lovag erre járt.
Legendák járnak a nyomában, nyugtalan súgdolódzás.
Senki sem érti, hogy mit akar, és hogy jó ember-e vagy gonosz.
Csak annyi biztos, hogy ahol megjelenik, ott kô kövön nem
marad.
Nem dicsőséget keres, az ünneplő zsivaj elől menekül,
és harag sem lehet oka a hadakozásának,
mert a legyőzöttek mindig megkegyelmez.

Különös parancsot ad azoknak,
akik az életüket mentve felkínálják a szolgálatukat:
addig kell keresniük, míg meg nem találják a Grált.
Parzifál már régen tudja, hogy a nagy tettek nem vezetnek
célhoz,
de mi mást tehet egy lovag, mint harcról harcra jár?
Tudja ő, hogy az akarat nem vezet a Grál-vár nyomára,
de hogyan fogjon keresésnek, aki már csak azért él,
hogy a lehetetlent elérje?
Leküzdhetetlen vágy űzi, pedig tudja, hogy nincs hová,
amit keres, minden földi célon messze felül áll.
-Hogy tehetted ezt velem? -kiált fel az égre,
-hogyan hagyhat ilyen gyalázatban, aki mindenható?
Szolgálatodat kerestem, de hiába reméltem jutalmat.
Hol van hát a verseny bére?
A lovag fáradt szemei most megakadnak egy kis kunyhón.

Közelebb érve sovány remetenő alakja bukkan elő.

-Szigúne! -kiált meglepetten Parzifál.

-Igen, így neveztek egykor az emberek,
de mióta te gyászt hoztál nekem, senki sem szólított meg
engem.

Csak Kundri jön ide néhanap, hogy ételt hozzon Monsálvát
várából.

A mennyei eledelt, melyhez az öreg hírnöknő révén juthatok,
a Grál csodája teremti elő.

-Kundri? -kapja fel a fejét Parzifál.

-Az ő nyomában talán megtalálom a várhoz vezető utat.

Búcsút int unokanővérének, és a földön kitaposott lábnyomokat
követve eltűnik az erdő homályában.

A tisztán kivehető jelek azonban egy sziklaszirt közelében
hirtelen végetérnek, mintha itt levegővé vált volna az
öreggasszony.

-Hogy kerülsz ide? -szólítja meg Parzifált egy szigorú hang.

A lovag pajzsán fehér galamb, a Grál-vár címere.

-Ha én tudnám, hogy miféle erő hajszott idáig,
most nem vesztegetném itt az időmet -válaszol a fiú.

-Ezen a vidéken egyetlen idegen sem haladhat át sértetlenül,

-húzza ki magát a nyeregben a Grál-lovag,

-és az én feladatom, hogy erre minden vakmerő kalandort
megtanítsak.

A két lovas némán áll egymással szemben,
aztán ügető patkók robaja töri meg a csendet.

Hatalmas porfelhő kerekedik, és a dárdák összecsapnak.

Parzifál kiüti ellenfelét a nyeregből, de ő maga is leesik a lóról,
ami még soha sem esett meg vele.

A sziklaszirt szegélyében még éppen meg tud kapaszkodni,
de összeszorul a szíve,
ahogy a szakadékba zuhanó paripája nyerítését hallja:
ő volt magányos útjain az egyetlen társa.
Ellenfele csak legurult a másik oldalon, és abban a hiszemben,
hogy a betolakodó odaveszett, visszaindul a vár felé.
Parzifál sóváran néz utána: bárcsak ő is ismerné a rejtett
ösvényt.
Itt a határt is csak azért őrzik, hogy visszariasszák a
hivatlanokat,
és illetéktelenek ne tapossák ezt a szent földet.
De Parzifál hiába maradt sértetlen, nem tudja,
hogy a határ mit mitől választ el.
Neki minden kő, fa bokor, virág ugyanolyan szürke,
merre van e birodalom kezdete és vége?
Van-e itt olyan irány, ahol véget érne Monsálvát hatalma?
Mégsem tehet ő egyetlen lépést sem, ami közelebb vinné.
Hirtelen felfigyel.
A szakadék felől egy ló fújtatását hallja.
A Grál-vár lova!
A kengyelénél fogva akadt fenn egy sziklán.
Parzifál kiszabadítja szorult helyzetéből a nemes állatot,
és a hátára ülve mély öröm járja át.
-Miért éppen most jutalmaz meg a sors -jut az eszébe -
amikor oly sok diadal után először estem a földre?
Szelíden szitálni kezd a hó,
és a fehér fátyolba burkolódzó láthatáron néhány ember
bukkan elő.

Szürke ruhás lovag halad elől, mögötte a családja,
és mindannyian mezítláb róják útjukat, kantárszáron vezetve a
lovakat.

-Nem tudod, hogy nagypéntek van? -kérdezi a férfi a vörös
lovagot.

-Meváltónk és urunk szenvedése napján szégyen fegyvert
viselve
büszkén lovagolni.

-Nem számolom én már régen a napokat -válaszol Parzifal -,
és szégyenem nagyobb, mint hogy tetézhetném.

Szolgáltam én is a teremtőt egykor, tiszteltem egyszülött fiát,
de nem segített meg szükségemben, és már nem keresem a
kegyét.

Mit beszélsz ember?! -néz fel rá a szürke lovag.
Isten hűség,- s szabadságod is tőle kaptad, hogy
ajándékait becsüld vagy eltékozzold.

Aki magát nagyra tartja, az mindent elveszít,
de mérhetetlenül gazdag, aki képes bármiről lemondani.

A vörös lovag ámulva néz a távozók után,
soha sem látott még ilyen békés menetet.

Ő nem tanult soha imádkozni, hogy is könyörögne egy igazi
lovag?

Lemondani bármiről is, és nem követelőzni?

Miről mondjon le ő, akinek semmije sincsen?

Keze már régóta csak a gyeplőt fogja,
és más kincse sincs, csak az ereje.

Elgondolkodva néz a lovára, a Grál-paripa az ő parancsára vár.

Parzifál elengedi a gyeplőt, és csak annyit mond:

Vigyél, ahová akarsz!

A ló boldogan fordul meg vele, és láthatóan tudja, hogy merre tartson.

Nemsokára egy barlanghoz érnek, ahol egy remete fogadja őket.

Odabenn tűz lobog,

és egy nagy sziklaoltáron kinyitva fekszik a szentírás.

-Isten hozott -üdvözli vendégét az öregember.

-Őt én nem ismerem -vonja meg a vállát a fiú.

-Miért haragszol? -kérdezi a remete.

-Mert örömöm elvette, gyenge védelmezni,
és az átok úrrá lett felettem.

-Miféle átok?

-Az élet értelmét kutatva eljutottam Monsálvát várába,
és láttam a Grált, de nem segített se égi se földi erő,
hogy megtegyem azt, amit elvártak tőlem.

-Te vagy hát Parzifál? Az én nevem Trevricent.

A nagybátyád vagyok.

Amfortas, a halászkirály az én testvérem,
és ha létezik szenvedés, akkor az nem a te fájdalmad,
hanem az ő végtelen kínja.

Tetteinek tisztaságát nem őrizte meg,
és maga ellen fordította a neki adott erőt.
Azóta szenved ő, és a mi fájdalmunk az ő haláltusája,
a kezdet ereje bennünk keres utat magának.
Közelebb van hozzánk Isten, mint a kezünk és a lábunk,
az ember mégis oly nehezen ismeri fel őt.
Az ő ereje űz minket a tapasztalatokon át,
őt keressük mindenütt, és ő az egyetlen cél.

Ha az ember kitartana az ő szolgálatában,
szeretete már rég felemelte volna az örök boldogságba.
Isten hűség, légy hű te is Parzifál,
és akkor a halászkirály szenvedése véget ér benned.
Légy megingathatatlan a gondolataidban!
A gondolat, mely nem őreá irányul,
mindentől elzárt fénytelen sötétség.
Magányát még a napfény se járja át.

Csak Isten lehet oly tiszta világosság,
hogy a sötétség falán áthatolva felragyoghasson.

Parzifál sokáig nézi a lobogó tüzet,
és hirtelen felszakad belőle a kérdés:

-Mi a sötétség, és ha Isten segítsége mindig közel van hozzánk,
miért nem hagyja maga mögött az ember a szenvedést?

-A sötétség árnyék, melyet az önteltség vet a fény útjára,
ha a szabad akarat ellentmond az isteni tervnek,
mely az örök boldogság állapotába akar elvezetni minket.
Az eredeti ember állhatatlansága árnyékot vetett erre a világra.

Isten gyermeke rab lett, és arra vár,
hogymi kimondjuk a megváltó Igét.

Ezért nem mondhatja meg más soha neked, hogy mit tegyél,
hogymi itt és most mi a helyes.

Éppen a te szabadságod a mágikus erő,
mely a segítséget megragadhatja.

Kaptál a Grál erejéből, mely legyőzhetetlenné tesz,
de magad okozod a vesztet, ha visszaélsz vele.

-Mióta vágyok visszatalálni Monsálvát várába!

-csattan föl Parzifál.

-Miért nem sikerült, ha az akarat legyőzhetetlen erő?

-Az akarat csak utat adhat a teremtmény akaratának,
a beteljesülés hatalmas, örök áramának.

Hogyan határozhatnád meg te az utad irányát,
ha az igazi célt nem is ismered!

A Grált csak az láthatja, akinek a neve megjelenik rajta!

Parzifál, ha felismered igazi lényed, nem lesz előtted többé
akadály.

A te akaratod a legendák tűzmadara!

A Grál pedig az égi kő, melynek erejében a főnix elég,
hogy új életet nyerjen, szebbet, mint valaha.

Ennek az erőnek csak helyet kell adnod, és tudni fogod a
feladatod.

-Mióta perzsel belülről ez a tűz, és űz mindenén át!

-sóhajt fel Parzifál.

-Mikor támad föl végre a mesebeli főnix,
mikor tudhatom meg, hogy mit kell tennem?

-Ha e kérdés megtisztult minden önzéstől

-válaszolja az öreg.

E mondatra újra és újra visszagondol a fiú,
amikor ismét a vadont járja.

Nem siet már, szemei sem fürkészik a messzeséget.

A tájat nézi, ahol éppen jár, és úgy érzi,
hogy minden őt szólongatja.

Az erdő megannyi nesze szavakká formálódik:

Jöjj végre, eltévedt fiú!

Amire vágysz, már régóta vár reád.

Ne keress többé kívül, itt és most tiéd az igazi öröm csillaga.

A szívedben hordod.

A végtelen örömet keresed?

Nézd a számtalan csillagot az égen!

Nem vagy egyedül.

A határtalan világosság közös birtokod minden keresővel.

Ha magadra gondolsz, mindenütt csak az éj sötétjébe ütközöl.

Ha azonban a szívedet kitárod, meglátsz benne minden lényt,
mely a világosság egy-egy csillagát hordozza.

Nézd, mennyien járták már be előtted ezt az utat,
és hányan keresnek most is, ahogy te bolyongtál éveken át!
Hányan várják, hogy a hősök visszatérjenek!
Nézd szép feleséged, Kondwiramúrt! Fiat szült neked.
Hány gyermek vágyik kalandra indulni, mint ő,
ahogy te is sóvárogtál a lovagi élet után!

Mennyi, mennyi csillag kering saját köreit róva,
hogy áttörje az éj sötét falát!
Egyetlen fényes menet, örvénylő ragyogás, nézd a fénykelyhet, a
Grált!
Ebben a pillanatban kiáltás hallatszik.
Gawan hangja, akivel Parzifál Artúr udvarában barátságot
kötött.

Gawan valahol messze-messze
felemelt karddal áll a sötétség urával szemben,
akinek árulása egykor a Grál-király vesztét okozta.
Parzifal egészen közeliől látja őt saját szívének tükrében,
pedig barátja egy távoli országban vívja a harcát.
Látja, hogy Gawannak alig van már ereje lesújtani,
és szemét lecsukva megpróbál erőt gyűjteni.
Parzifálba beléhasít a fájdalom.

E pillanatban megérti, hogy mitől szenved Amfortas.
A halászkirály egykor ugyanígy állt az árulóval szemben,
mint most Gawan.

Parzifál úgy érzi,
mintha az ő saját testét sebesítette volna meg a lándzsa.
-Hogyan segíthetek?
-szakad fel belőle a kérdés,
és tudja, hogy most minden Grál-lovag ugyanerre gondol.
Vágya összefonódik a Világosság Testvériségének erejével,
és Gawan izmait egyszerre legyőzhetetlen hatalom feszíti meg.
A kard lesújt.

Az átok megtörik, és a fiú hallja, hogy a nevéen szólítják.
-Parzifál! Felismerted a mágikus kérdést!
A fiú megfordul. Kundri áll vele szemben, a Grál-vár hírnöke.
-Kérdésed megtisztult minden önzéstől.
Segíteni akarsz, hát jöjj!

Tiéd a korona, mely a Grál őrzőjét illeti.
Megmutatom a Monsálvát várához vezető utat.
Kövess engem!

Forrás: Arany Rózsakereszt Szellemi Iskolája
rozsakereszt.hu